

בעוד הכל מוכן להכרעה סופית במרכז מפא"י - כניעת ביג"י!

(המשך עמוד 4)

המלא: נקודה עדינה אחת שאינה צריכה להיות נמנעת פיתרון, היא בעיית יהודי א"י גיריה, הרואים את עצמם צרפתים, ושאונו רואים בהם אלג'יריים. אנו רואים במורת רוח את ביות בית הכנסת בקאסבה, היו האש' מים אשר יהיו. אנו מתנגדים לעלייתם השני סתית של היהודים לישראל.

עליה "שיטתית". לכאורה, היה נוסח זה צריך לעורר קורת רוח רבה בישראל. כי הוא קובע, בין השאר:

● שהפלין רואה ביהודי אלג'יריה חלק בלתי נפרד מן האומה האלג'ירית, דבר הכ" לל הבטחה מפורשת לשיחיוזכויות. כי באל' גיריה של מחר יהיו הצרפתים מיעוט זר.

● שהפלין מגנה את חילול בית הכנסת. אין בכך חידוש, אחרי שהמופתי הגדול, באבא עאמר, כבר פירסם הודעה בגנות המ' עשה המתועב.

● שהפלין אינו מתנגד לעלייתם של היהודים לישראל, כיחידים. ההודעה מדברת רק בגנות עלייתם ה"שיטתית" — היינו לעלייה המונית המאורגנת על-ידי מוסדות ציוניים, שיש בה כדי לערער את יציבות המשק האלג'ירי בימים הקשים של המעבר. זהו בדיוק הדבר המרגיז את מנגנון' התעמולה הציוני, הפועל בשיתוף פעולה עם אגף הלוחמה הפסיכולוגית של המטכ"ל ה' צרפתי. כי מנגנון זה מעוניין ביצירת פא' ניקה בין יהודי אלג'יריה, כדי להביאם לע' ליהיה המונית מבוהלת לפני הענקת העצמאות לאלג'יריה. ידיעתו הודונית של קאר היתה רק חלק ממסע מחושב זה, כמו הודעת דובר משרד החוץ, שבבואי יודע את ההבדל בין עלייה "שיטתית" ועלייה סתם.

אשוח בבית הכנסת. באותה ידי' עה של קאר מוצנע פרס סנסציוני, כאילו היה דבר של מה בכך: שהחיללים הצרפתים חיללו את בית הכנסת בקאסבה בפעם הש' גיה. הם ערכו בו הגיגה של חגיגה מולד הנוצרי, קיימו בו עץ אשוח, קיימו בו "מסיבת עליונים" וקרעו בו ספרי תורה. מורת קאר: למחרת היום נאסף המון עצים של יהודים אלג'יריים בבית הכנסת המקומי, כדי להתאבל בעת קבורתם של ספריתורה קרועים.

פרס סנסציוני זה לא זכה להיכלל בכור' תרת הרועשת של הארץ.

הישואר מידידים

כאשר הגיש זאב לויץ, שגריר ישראל, לפני שבועיים את כתב האמנתו לנושא קפ' ריסין, הארכיבישוף מאקאריוס, נאנחו אנשי משרד החוץ לרחמה.

על אף העובדה שממשלת הרפובליקה הקטריסאית הצעירה הודיעה באופן בלתי רשמי לישראל, כי היא ממתנה להגשת כתב האמנתו של שגריר רע'ם, היו למשרד החוץ סיבות טובות לחשוש כי מינויו של זאב לויץ, ממדרגת קונסול לשגריר, ידחה כליל.

הסיבה לחץ העדה התורכית הקפריסאית, המונה כשלוש מן האוכלוסייה של האי.

הכל למען העוזרה. התורכים הקפ' ריסאים נמצאים במצב עדין למדי. כמיעוט לאומי גדול, דומה מצבם למצב היהודים במזרח אירופה. לפני מלחמת העולם השנייה, אומנם יש להם "מולדת שנייה", תורכיה, השוכנת רק במרחק עשרות קילומטרים בודדים ממולדתם האמיתית. אולם זהקא קירבה זו מסכנת אותם בפוליטיקה הבינ' לאומית המסועפת.

תורכיה מסוכסכת למדי עם רע'ם, עקב תביעות גמאל עבדאל נאצר לספח את העיר אלכסנדרה לחבל הסורי. מצב זה, יחד עם עובדת היותו של שלים מצרים אחד ממני' שיהעזרה הראשונים לתנועת המרי היוזנית הקפריסאית א.א.ק.א., הופכת את הצמרת האינטלקטואלית של המיעוט למקורבת ביותר לר ישראל. ואילו ראשי הציבור ההינ' בקפריסין זוכרים את היחס העויין של יש' ראל למלחמת שיחורום, מוכירים את הדבר אפילו בבקרים עתה בישראל...

● דחיקא משום כך חששונו להכיר בישראל לפני מצריים, ולחצנו על מאקריוס ברוח זו, אמר השבוע אחד מראשי הציבור (המשך בעמוד 10)

● כעבור כמה ימים פירסם הארץ בידיעה זעירה כי הבטאון הרשמי של הממשלה האל' גירית קבע כי "יהודי אלג'יריה אינם פול' שים קולוניאליים, אלא אלג'יריים מאז ר' מתמיד".
● תמכו בשעתו במאבק הקפריסאי: מפ'ם, תנועת החרות, העולם הזה.

אם הדרך הזו נועדה לה מערס למדינת ישראל — היא תלך בה עד תום! עד יראה העולם: את לבו של הפרס חרטש היונה הנוגדת היום!

אשר כתב נתן אלתרמן, לפני תריסר שנים, את השורות האלה, לא הכיר עדיין את שמעון פרס. פרס לא היה בעיניו אלא ציפורי-סרף, סמל לאויבי ישראל. כ" משורר לאומי, שכל מילה מדבריו חצבה להבה בלב האומה, קרא לחלשים לעמוד מול הכוח, לטרוף את הטורף. זה היה לפני תריסר שנים.

ביום הרביעי האחרון התבוננו ידידיו של אלתרמן בכבושה עמוקה במחזה שנגלה לעיניהם:

בשעה חמש אחרי הצהריים התיישבו ליד שולחן כסית, קפה הבוהימה התל' אביבי, המשורר הלאומי לשעבר ומשוררה' הצר-בתה נתן אלתרמן, וסגן שר-הבטחון, נערי-החצר שמעון פרס.

משך שעה וחצי עסקו השניים בקדחתנות בעיסוק מיוחד-מינו. הם עצרו סופרים ו' אמנים שהלכו לתומם ברחוב, ניסו לשכנעם להצטרף לעצומה של אנשי-הרוח למען האי-חד-בדורו. כדרכם של גברכים, השורקים אחרי חתיכות עוברות, לטשו עין על כל עוברי-שב, כדי לגלות אם הוא מועמד אפ' שרי.

ההצגה היתה דלה. רוב האנשים שנעצרו, התחמקו ממתן תשובה, מיהרו להסתלק מן המקום, כדי שלא להיות עדים לבושתו של האיש ביריותו. כעבור שעה וחצי קם פרס, הודיע שיש לו פגישה דחופה. הוא מסע עד לפינת פרישמן, נפגש שם עם שר' התקלאות משה דיין, שבא במכוניתו הרש' מית. ואילו דיין ניגש לכסית, המשיך במלאכה לצידו של אלתרמן.

אותה שעה הסתובב מזכירו של דיין במסדרונות האוניברסיטה, ניסה להתחם אנשירותו על אותה עצומה. הפרופסורים דחו אותו בשאט-נפש, לא רק בשל טיב בקשתו, אלא גם בגלל ניצולו של לבלר ממשלתו, שכיר הציבור, למטרה זו.

"צעיר אנוכי ונבזה"

כך נערכה השבוע הפארה של אנשי הרוח הנגדיים. היא היתה אוסינית לרוח השוררת בחצר ביג'י. בעוד המנהיג מתעטף באינטלה של פילוסוף יחני, מפרסם ברבים כי הוא שקוע בספרי אפלטון ו' שמינויה, החלו נערי בניסין לגייס אנשי רוח בדרך שגייס אלמוגי את מזכירי מועצת הפועלים.

הפרופסורים ידעו כי כדאי להם לעזור לבן-גוריון — וכי שמם יופיע ברשימת' הזהב של הצפויים לפרסים ולכיבודים. אולם הם ידעו גם שאם ימכרו את עצמם בניוד העדשים של שרה, יביאו על עצמם את הבוז המאוחד של עמיתיהם ותלמידיהם. על כן היתה היכול עלוב. הצטרפו נערי' השעשעשים המדעיים של בן-גוריון, שהשת' לבו מוזן במערכת נערי-החצר. הסר-הכל היה כה אומלל, עד כי בן-גוריון עצמו רמו לנעריו שלא לפרסם את הרשימה. הוא חשש כי ההשאה בין שתי הרשימות תהיה קט' לנית לשמו הטוב.

בניגוד לביצי תנובה, אין אנשי-הרוח נמדדים בתריסרים. לכל אחד יש משקל סגולי משלו. כאשר המיכו השבוע אנשי הרוח להשמע את קולם נגד מסע-הטרף של הדיקטאטורים הקטנים, רעם כל קול כותחה. בין השאר:

● נתן הפרופסור מרסין בובר הישיש, הנחשב לאחד מתריסר אנשי-הרוח החשובים בעולם, ראינו כי התייצב במילים שקולות אך חמורות נגד בן-גוריון, עימו שיתף עד הזמן האחרון פעולה בהוצאת ספרי' מופת.

● הזכיר הפרופסור אברהם יעקוב ברא' זור, כבדרך אגב, תוך פוילה גלויה לעבר נערי-החצר, את הפסוק מתהילים ק"ט: "צעיר אנוכי ונבזה!"

● הצטרפו חמישה מחברי הארץ, מרכז התעמולה של "יוניטד פרס", לכרוז אנשי'

הרוח למען לבון. החמישה: הסופר המדיני אריה סלפטר, הסופר בנימין תמוז, המבקר בועז עברון, כתב-הנגב מורדכי ארציאלי, כתב-המיעוטים עטאלה מנצור.

יורשו של בעלם

לא היה זה הקול היחיד שבקע השבוע מדפי הארץ, וצדם את אוניו בעל-חסותו החדשים (ראה עמודים 89).

חיוכים רבים בין חסידי לבון עורר מאמרו של ד"ר ולטר ("פולס") גרוס, ש' שימש בכל הפרשה אחד השופרות העיק' ריים של פרס ודיין. במאמר, שנועד לתרום תרומה נוספת לקבוצה זו, נתגלה פולס כיורשו של בילעם. כתב הוא, בדברו במסר רש על דיין, יוספסל אלמוגי ופרס:

"רובם היו רגילים (בתפקידיהם הקודמים)

של כת זו. אם כך נראים נערי-החצר בעיני ידידיהם — מה פלא שדעת-הקהל הבלתי-משוחרת החלה לחשוש מפני ניצחונם ב' פרשת-לבון?

המכה האחרונה במאבק על דעת-הקהל הנוחתה על ידי התצוררות הסטודנטים. אין דבר קשה יותר במדינה מאשר לאחד את הסטודנטים ולגייס לפעולה פוליטית שאין שוכרה בצידה. השבוע הצליחו בכך, סוף-סוף, נערי-החצר של ביג'י, בצורה שלא נעמה להם כלל. הסטודנטים של ירושלים ותל-אביב התארגנו בצורה ספונטאנית, ב' השתתפות הבלתי-מפלטית, תאי כל המפ' לגות מחוץ למפא"י, ואף חלק מאנשי מסא"י עצמם. הם הרעישו את הארץ בהפגנות נגד נערי החצר.

צעירי ביג'י, המתמירים לדבר בשם הנוער "הקשישים", מצאו את עצמם מבודדים

אבריאל אצל ביג'י: מה לחש מפ'סמו?

לחלוטין אפילו בקרב האינטליגנציה הצעירה ביותר במדינה.

"גנרל מאנימויקר" ה"זכנג וגמרנו"

קרוב על דעת-הקהל לא התנהל (ובחלל ריק, הוא הפך השבוע למערכת העיקרית, כי מפא"י התקרבה בעיקריות לרגע הגדול הקרוי, בלשון מלחמת-השחרים: "רגע של אמת".) היו הרגע כאשר כל ה' מסיכות נוסלות, כאשר המולת הקהל נאל' מת, כאשר היריבים מביטים הישר זה בעיני זה — ונחתכת ההכרעה לחיים ולמוות. התיכוח סביב הפרשה הסתיים, למעשה, לבון יצא נוצה — מטוהר על ידי המוסדות הממלכתיים, מוצדק על ידי 99 אחוז מדעת הקהל. מולו התייצבו שותרי-חיסולו. כל ילד ידע מה מקור שאיפתם: הרצון להעני' שו על כי פגע בכולת-המנהיג של בן-גוריון וערער על "קדושת מערכת הבט' חון", בצד הרצון לחסל את המיכשול היחיד שנשאר על דרכם לשלטון דיקטאטורי ב' מדינה.

אמריהן ואומרי-לאו אמרו את מילתם האחרונה. דעת האומה קבועה. הוייסנים המדיחים-לעדות-שקך ומבצעי-הקנוניות, דור' עים לציבור. הכל ברור ויודע. לא נשאר אלא להכריע את ההכרעה הפוליטית — לחסל את לבון או להשאירו. נערי-החצר קיח כי תהיה זאת הכרעה ששוטה של כוח גס. הם האמינו כי כוח

לפעול בהתאם להוראות מלמעלה, אך בתחום סמכותם הפיקודית היו שליטים כליכולים, אשר הכפופים למרותם נשמעו לפקודתם. אף אחד מהם לא נתבע לשאת בעצמו ב' אחריות למעשיו לפני הכנסת... כולם רגילים להוציא סכומים עצומים של כסף, שוב חתת ביקורת פארלמנטרית שאינה קפ' דנית ביותר. רובם היו רגילים... לתת דיין-חשבון מלא דק לקומץ קטן של אנ' שים, אם לא ליהידי-סגולה בלבד. ... יתכן מאוד כי ממשלה זו... עלולה ל' מישקלם יותר משהוא היום... עלולה ל' הקנות לשרים חופש-פעולה עוד יותר רב משיש להם זמן רב; שהצנזורה הבסחוונית על העתונות תוחמר; ושיתוך ותגבר ההרג' שה כי הדמוקרטיה הישראלית אינה מיסר' דה אלא עניין של פרגוד, בעוד שכל הדב' רים החשובים נחתכים בחזרי-חזורים. ... הדמוקרטיה הישראלית עלולה ל' התנוון (אם יתחזקו צעירים אלה), ונחמה פורתא היא כי גם (הם) יעדיפו שלא ל' הסיר, תוך התחשבות בידות הגולה, את התיפאורה הפארלמנטרית. ... המנהיגים הצעירים של מפא"י היום נמדו לחייב את כל הסייגים שנאלצה המדי' נה להטיל על חופש-האזרה, והסתל טייגים נוספים אולי לא תכאיב להם, אם יעילות של מיבצע כאילו תדרוש זאת... היתה זאת למעשה הגדרה מושלמת של כת דיקטאטורית מליטאריסטית. כימעט פא' שיססית — מפי אחד החסידים העיקריים